Enderrock | Jordi Borràs | Actualitzat el 25/06/2020 a les 14:30

Confinadament

El fotoperiodista Jordi Borràs ens explica quina ha estat la seva experiència de l'estat d'alarma i com la música li ha servit com a bàlsam sanador

Jordi Borràs | Juan Miguel Morales

Escric aquest article derrapant *in extremis* el termini d'entrega mentre sona "Lovesong", de **The Cure**, una de les cançons més boniques que s'han parit mai. Escoltant m'adono que estic tant o més dispers que la cabellera de Robert Smith -disculpeu-me per la comparació fàcil- perquè no sé a vosaltres, però a mi això del confinament m'està corcant l'ànima. I no parlo entenent-lo com l'obligació d'estar a casa, ja que per sort o per desgràcia, com a fotoperiodista autònom, durant aquestes setmanes no he deixat de treballar ni un sol dia. De fet, la feina ha estat un dels factors d'atabalament general que m'ha regalat la pandèmia de la Covid-19, perquè m'ha tocat anar arreu del país fotografiant la Catalunya confinada, els hospitals, residències d'avis, la desescalada i un llarg etcètera de coses dignes de la sèrie més distòpica del moment.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ks_qOI0lzho
El que m'està trastocant ha estat el canvi de rutines, la dificultat per dormir les hores que em tocarien i la impossibilitat d'anticipar-me a petites situacions. Coses absurdes, absolutament banals i que poc tenen a veure amb el veritable drama d'aquests dies que he tingut oportunitat de retratar. Per sort, tant el meu entorn com jo mateix estem bé de salut. Soc un afortunat, un regalat de la vida i m'ho he recordat cada dia quan he trepitjat les UCIs dels hospitals o l'aparcament del Tanatori de Collserola -unes imatges que no em puc treure del cap- habilitat amb aires condicionats a mode de cambra frigorífica gegant per tal d'encabir-hi centenars de víctimes de coronavirus de l'àrea de Barcelona.

A tot aquest caos, el merder logístic que ha representat per als treballadors autònoms com un servidor, que acostumats a buscar-nos la vida hi hem hagut d'afegir les dificultats de l'estat d'alarma, també s'hi ha sumat l'horitzó difús d'un desconfinament a ?trompicons', la por d'un rebrot i la dificultat per fer previsions amb un futur més o menys immediat. Ho podríem definir com el caos resultant d'una ordre d'Estat. Una ordre, o més aviat un ordenament que ha vacil·lat dia sí i dia també, mostrant una improvisació que poc ha ajudat a tranquil·litzar-nos. Contràriament al que diu que ha fet molta gent del meu voltant -que ha devorat un llibre darrere l'altre- jo he estat incapaç de fer una lectura com cal durant aquests dies. Segurament ha estat la falta de temps, el cansament acumulat i l'estrès generat per tot plegat, però m'ha estat del tot impossible concentrar-me per llegir la pila de lectures pendents que acumulen pols a l'escriptori. Tres quarts del mateix amb la televisió, que només la veig a la nit quan enllesteixo la jornada i molts dies ha acabat encesa fins a les quatre de la matinada quan m'he despertat de cop i m'ha estat impossible adormir-me de nou.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Zluqv-v3qLk
Ha estat precisament aquest panorama el que m'ha dut a refugiar-me entre aquelles poques coses que aquests dies m'han fet sentir bé, com la música. La música com a bàlsam, com a accelerador a primera hora del matí, música per concentrar-me o per amenitzar les llargues jornades editant fotos. Així ha estat com he repetit fins a l'extenuació tota mena de música inconnexa que m'ha servit com el xarop màgic per a cada instant del dia. Meravelles com *Els mals costums* (Hidden Track Records, 2020) de la vallesana **Anna Andreu** o *Home Again (*Polydor, 2012) del britànic **Michael Kiwanuka**. Els ritmes foscos del duet espanyol **Mondträume** amb el seu disc *Lovers, Sinners & Liars* (Alfa Matrix, 2019) o el festival del ritme de qualsevol àlbum de l'austríac **Parov Stelar**. Sort n'hem tingut, de la música que amansa feres i cura les ànimes.